

شماره پرسش: ۱۲۹۷۹

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۵/۲۴ ۰۳:۴۴:۰۳

متن پرسش

سلام: طبق جواب سوال ۱۲۹۴۲ که فرمودید: «قبلاً عرایضی در این مورد شده است که چگونه انسان از طریق این‌گونه رذیله‌ها از سیر به سوی حق و حقیقت عقب می‌افتد. لذا وقتی همین موضوع را مدّ نظر قرار دهیم شوق چنین گناهایی در ما ضعیف شده و جای آن را شوق رجوع الی الله می‌گیرد.» این جواب شما خیلی کلی هست. سوال اینه که چگونه می‌توان اوج و کمال خسارتی را که از این رذائل به روح و جسم و دنیا و آخرت ما وارد می‌شود را با تمام وجود درک کرد که با این درک، غم و ترس از دست دادن لقاء الی الله باعث شود تن به این رذائل ندهیم؟ چگونه می‌توان لذت و امید سیر بسوی حق را تا آخر با این همه قبض و بسط روحی حفظ کرد به گونه ای که هیچ لذت زود گذری جای آن را نگیرد؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: این را با رجوع به معارف الهی مثل معرفت نفس و معاد متوجه می‌شویم که جان انسان چه وسعتی دارد و به طور حضوری و قلبی تا کجاها می‌تواند سیر کند و بعد از آن است که می‌فهمید گناهان چگونه ما را از این حضورها محروم می‌کند. موفق باشید